

[Jørgen Jensen]

sig til højre, hver gang man skal have et forlig igennem.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.45.

Mødet udsat kl. 12.30

Mødet genoptaget kl. 13.45

Forhandlingen genoptoges.

Grethe Philip (RV):

Den økonomiske situation var alvorlig, da finanslovforslaget blev fremsat, og vi befinder os stadig i noget, der kan betegnes som en krisesituation. Der er dog også visse lyspunkter, jeg tænker bl.a. på, at prisstigningerne er dæmpet, men inden vi bliver alt for glade for det, er det nødvendigt at sammenligne med, hvad der sker i andre lande, hvor vi også ser en mere afdæmpet prisudvikling, og det vil være klogt for os at holde fast på, at det ikke bare er spørgsmålet om at have den afdæmpede prisudvikling, men at vi gerne skulle et stykke længere ned end de andre.

Som et andet lyspunkt vil jeg nævne renteudviklingen, hvor vi efter den sidste frivillige renteaftale mellem pengeinstitutterne, hvortil Nationalbanken har medvirket, har set, at renten er gået noget ned. Jeg tager det som et udtryk for, at valutasituationen tillader denne noget lavere rente, men det er jo rigtigt, som det tidligere er sagt af ordførere, at vi efter de bemærkninger, der er faldet fra finansministeren, åbenbart ikke kan regne med et yderligere fald i renten, i hvert fald ikke medmindre der sker ændringer i valutasituationen.

Jeg ser med tilfredshed, at rentemarginalloven ikke skal fortsætte ud over april 1979, men erstattes af en anden form for kontrol med avancerne. Rentemarginalloven har vist sig at have en forvridende virkning på pengepolitikken, og den må i øvrigt også betegnes som uretfærdig pengeinstitutterne imellem, fordi det kan være ret tilfældigt, hvad de har haft som basisudgangspunkt. Derfor mener jeg, det er rigtigt, at dette med en rentemarginalordning bliver noget af en paren-

tes, og at vi inden så forfærdelig lang tid ser den ophævet og erstattet af noget andet.

I denne forbindelse vil jeg gerne udtrykke min glæde over, at regeringen har taget positivt imod det radikale initiativ til jævnlig drøftelser mellem regeringen og folketinget om pengepolitikken. Der er noget urimeligt og utilfredsstillende ved, at vi har denne meget grundige drøftelse om finanspolitikken, mens pengepolitikken i meget høj grad har været noget, der blev afgjort ensidigt af regeringen. Når vi tænker på den nære forbindelse, der er imellem pengepolitik og finanspolitik, ser jeg som sagt med meget stor glæde på, at folketinget inddrages mere i overvejelserne om pengepolitikken.

Går vi så til betalingsbalancen, er der en svag forbedring, men vores bytteforhold er stadig utilfredsstillende, og det kniber med at få eksporten så meget i vejret, som vi gerne ville have. På længere sigt må vi stadig konstatere, at underskuddet er uacceptabelt stort.

Men det største problem, det, som vi vel føler som det mest nærværende, og det, som vi har opmærksomheden allerstærkest henvendt på, er ledighedsproblemet. Ikke alene har vi en stor ledighed, men den ser også ud til at være i stigning. Vi har set store stigninger i januar kvartal i forhold til sidste år, og vi må yderligere regne med, at også april kvartal 1978 vil ligge en del højere end i 1977. Jeg ser, at arbejdsmarkedsnævnene anslår, at der gennemsnitlig, når vi regner i personer, vil være 196.000 ledige i første halvår 1978. For mændene drejer det sig om en stigning på 13 pct., og for kvinderne er vi helt oppe på en stigning på 35 pct.

Analysen af denne ledighed viser et billede, som måske er lidt anderledes, end vi egentlig havde regnet med, og jeg mener også, det er anderledes end det, man fik indtryk af ved at høre på tidligere talere her i dag, jeg tænker særligt på repræsentanten for kommunisterne. Det er jo karakteristisk, at vi på én gang har en meget høj beskæftigelse – i virkeligheden fuldt på højde med den, vi havde under de gode konjunkturer i 1973 – og en høj ledighed. Det forklares igen ved den store tilgang til arbejdsmarkedet, specielt af kvindelig arbejdskraft.

Vi står for så vidt over for en ny opgave. Vi har en høj produktion som helhed, så høj, at den kunne holde forbruget nogenlunde om ikke helt intakt. Rent faktisk er der män-